

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Danya Kukafka
NOTES ON AN EXECUTION

Copyright © 2022 by Danya Kukafka
All rights reserved.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05154-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Danja
Kukafka

Beleške
o
egzekuciji

Preveo Aljoša Molnar

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za Dejnu Marfi

Probudila sam se na mestu gde umiru žene.
Dženi Holcer (1993)

12 SATI

Ti si otisak prsta.

Kada otvoriš oči poslednjeg dana svog života, vidiš sopstveni palac. Pod žučkastim zatvorskim svetlom, linije na tvom palcu izgledaju kao isušena rečna korita, poput peska izuvijanog u kružne vrtloge od strane vode, koja je nekada bila tu, ali koje više nema.

Nokat je predugačak. Sećaš se onog starog dečjeg mita – kako, nakon što umreš, tvoji nokti nastavljaju da rastu sve dok ti se ne uviju oko kostiju.

Zatvoreniče, reci svoje ime i broj.

Ansel Paker, vičeš. 999631.

Prevrćeš se u svom krevetu. Plafon ocrtava svoje uobičajene slike, tamne mrlje koje je napravila voda. Ako tek neznatno pomeriš glavu udesno, vlažna mrlja blizu čoška procveta u oblik slona. Danas je taj dan, pomišljaš, gledajući mrlju zgrušane boje koja izgleda kao slonova surla. Danas je taj dan. Slon se osmehuje kao da zna neku očajničku tajnu. Proveo si mnogo vremena oponašajući tačno taj izraz, oponašajući slona na plafonu, cereći mu se kao i on tebi – danas, on postaje pravi. Ti i slon se osmehujete jedan drugom sve dok istina ovog jutra ne bukne u uzbuđeno shvatanje, sve dok obojica ne počnete da ličite na manijake.

Spuštaš noge preko ivice kreveta, podižeš telo sa dušeka. Obuvaš svoje zatvorske cipele, crne zepe koje su ti veće dva i po centimetra sa

strane pa ti se stopalo u njima kliže. Puštaš vodu iz metalne slavine preko četkice za zube, cediš abrazivnu materiju u vidu praha za zube, a onda kvasiš kosu pred malim ogledalom, u kom staklo nije staklo već istačkani i izgrebani aluminijum koji se neće raspasti ako se slomi. U njemu, tvoj odraz je mutan i iskrivljen. Odgrizaš svoje nokte iznad lavaboja, jedan po jedan, kidajući belinu pažljivo, ravno, sve dok nisu jednaki i grbavo skraćeni.

Odbrojavanje je često najteži deo, rekao ti je kapelan, kada te je sinoć posetio. Kapelan ti je uglavnom simpatičan, proćelavi čovek koji je pogrbljen kao da se stidi. Kapelan je novi u Polunskiju – lice mu je meko i gipko, široko otvoreno, kao da bi mogao direktno u njega da posegneš. Kapelan je pričao o oprostima i oslobađanju od tereta, i prihvatanju onoga što ne možemo da promenimo. A onda, pitanje.

Tvoj svedok, pitao je kapelan kroz prozor za posetioce. Dolazi li?

Pomislio si na pismo na polici, u toj tesnoj maloj ćeliji. Na krem kovertu, kako te doziva. Kapelan te je gledao s velikim žaljenjem – uvek si verovao da je sažaljenje najuvredljivije osećanje. Sažaljenje je uništenje koje nosi masku saosećanja. Sažaljenje te sasvim ogoli. Sažaljenje te smanjuje.

Doći će, rekao si. A onda: Imaš nešto među zubima. Gledao si kako čovek hitro i nestrpljivo prekriva šakom usta.

Zapravo, nisi previše razmišljao o današnjoj večeri. Previše je apstraktna, previše ju je lako iskriviti. Glasine o Zgradi 12 nikad ne vredi slušati – jedan tip se vratio, pomilovan svega deset minuta pre injekcije, već privezan za kolica, a pričao je kako je mučen satima, da su mu bambus zabijali pod nokte kao da je neki junak akcionog filma. Drugi zatvorenik je tvrdio da su mu dali krofne. Više voliš da o tome ne razmišljaš. U redu je plašiti se, rekao je kapelan. Ali ti se ne plašiš. Umesto toga, osećaš neko mučno čuđenje – u poslednje vreme, sanjaš da letiš preko vedrog plavog neba, jurišaš iznad širokih krugova otkošenih žitarica. U ušima ti pucketaju od visine.

* * *

Ručni sat koji si nasledio u bloku C namešten je da ide pet minuta unapred. Voliš da budeš spreman. Sat tvrdi da imaš još jedanaest sati i dvadeset tri minuta.

Obećali su da te neće povrediti. Obećali su da ništa nećeš osetiti. Jednom je tu bio i psihijatar, doktorka, sedela je naspram tebe u čekaonici za posete, u čistom odelu i sa skupim naočarama na nosu. Ispričala ti je neke stvari u koje si oduvek sumnjao i ne možeš da ih zaboraviš – uglavnom uspeš da proceniš pravi nivo tuge ili žalosti na takav način. Ali doktorka je potpuno prazna, namerno, i mrziš je zbog toga. Kako se osećate? Pitala je. Pitanje je bilo besmisleno. Osećanje je imalo vrlo malo značaja. Samo si slegnuo ramenima i rekao joj istinu: Ne znam. Nikako.

Do 6.07 časova, organizovane su ti potrepštine.

Sinoć si izmešao boje – Frogi te je tome naučio, onomad u bloku C. Upotrebio si hrbat teške knjige da smrviš bojice, a onda pomešao taj prah sa činijicom vazelina iz prodavnice. U vodi si natopio tri drvena štapića, sačuvao si ih od sladoleda koje si dobio u zamenu za tuce ramen rezanaca s ukusom, koje si mogao da priuštiš, i žuljao drvo sve dok se ono nije raspalo, rascvetalo poput dlačica na četkici.

Sada, smeštaš se na pod pored vrata ćelije. Paziš da ivica tvog platna od kartona stoji tačno unutar trake svetla koje sija u hodniku. Ignorišeš poslužavnik s doručkom na podu, nedirnut otkako je poslužen, u 3.00 ujutro, preliv se skorio, a konzervirano voće je već napala gomila mrava. April je, ali osećaj je kao da je juli; radijatori često rade i leti, pa se komad putera istopio u masnu baricu.

Dozvoljen ti je samo jedan elektronski uređaj – izabrao si radio. Posežeš za dugmetom, čuje se škripa statičkog šuma. Ljudi iz okolnih ćelija često dovikuju svoje muzičke želje, ar-en-bi ili klasični rok, ali znaju šta će se danas dogoditi. Ne protestuju kada uključiš svoju omiljenu stanicu. Klasiku. Simfonija je iznenadna i šokantna, ispunjava

svaki ćošak betonskog prostora. Simfonija u F-duru. Prilagođavaš se postojanju tog zvuka, uljulkuješ se.

Šta to slikaš? Pitala je jednom Šona, dok je gurala poslužavnik s obrokom kroz prorez na vratima. Iskrivila je glavu da ćkiljeći pogleda u tvoje platno.

Jedno jezero, rekao si joj. Jedno mesto koje sam nekada voleo.

Tada još uvek nije bila Šona, ne još – bila je ćvarkarka Bilings, kose zaćešljane i privezane u ćvrstu i nisku punđu, a pantalona uniforme zategnutih oko širokih kukova. Postala je Šona tek šest nedelja kasnije, kada je položila ravni dlan na tvoj prozor. Prepoznao si pogled u Šoninim očima koji je pripadao drugim ženama u drugaćijim životima. Prepao si se. Podsetila te je na Dženi – bilo je nećeg u njenoj želji, tako ranjivog i neposlušnog. Kaži mi svoje ime, ćvarkarko, rekao si joj, a ona se zarumenela. Šona. Ponovio si ga, pobožno, kao da je molitva. Zamislio si nervozni poskok njenog pulsa, trepet vene na vitkom belom vratu i postao si nešto veće, nova verzija tebe je već bila počela da se ti se prostire preko lica. Šona se osmehnula, otkrivajući prorez između zuba. Snebivljivo, zevajući.

Kada je Šona otišla, Džekson je počeo odobravajuće da huće iz susedne ćelije, ratoborno izazivajući. Raspleo si pokidane niti posteljine, privezao minijaturnu ćokoladicu „snikers“ za jedan kraj i bacio to ispod Džeksonovih vrata da ga ućutkaš.

Pokušao si da naslikaš nešto drugaćije, za Šonu. Pronašao si fotografiju ruže, uguranu u jedan od filozofskih udžbenika koji si tražio iz biblioteke. Savršeno si umešao boje, ali latice nisu htele da stoje kako treba. Ruža je bila samo mrlja jarkocrvene boje, uglovi su svi bili pogrešni i ćitavu stvar si bacio pre nego što je Šona imala priliku da je vidi. Sledeći put kada je otključala tvoju ćeliju da te povede dugaćkim sivim hodnikom na tuširanje, kao da je znala – posegnula je za metalom tvojih lisica i pritisnula palcem unutrašnjost tvog zgloba, proveravajući. Ćuvar sa druge tvoje strane je teško disao kroz nos, potpuno nesvestan toga, i ti si se stresao. Toliko je prošlo otkako si osetio bilo šta drugo osim grubih ruku koje te provlaće kroz kaveze, hladne ivice

plastične viljuške, dosadno zadovoljstvo sopstvene šake u mraku. Bilo je električno, uzbuđenje Šoninog dodira.

Otada, usavršili ste razmenu.

Poruke, ugurane ispod poslužavnika s ručkom. Momenti, ukradeni između tvoje ćelije i rekreacionog kaveza. Samo prošle nedelje Šona ti je kroz prorez na vratima ćelije ubacila malo blago: majušnu crnu šnalu, sličnu onima koje joj drže strogu punđu.

Sada umačeš štapić u plavu muzgu dok čekaš njene korake. Tvoje platno je strpljivo smešteno na ivicu vrata, poravnatih uglova. Ovog jutra Šona će imati odgovor. Da ili ne. Nakon jučerašnjeg razgovora, može da bude i ovako i onako. Dobar si u ignorisanju sumnje, usredsređuješ se i ne strepiš, što proizvodi osećaj kao da ti neko fizičko stvorenje sedi u krilu. Nova simfonija počinje, prvo tiho, pre nego što se ustoliči i produbi – uživaš u naletu violončela, misleći na to kako stvari imaju običaj da ubrzavaju, bujaju, vodeći do nekog spektakularnog krešenda.

Proučavaš oblik dok slikaš. Popis imovine prestupnika. Bez obzira na Šonin odgovor, moraćeš da se spakuješ. Tri mrežasta džakčića počivaju kod podnožja kreveta – oni će prebaciti tvoje najosnovnije stvari u Blok zidova, gde ćeš imati još nekoliko sati sa svojim ovozemaljskim stvarima pre nego što ti ih sve oduzmu. Lenjo ih puniš svim stvarima koje si nagomilao u proteklih sedam godina u Polunskiju: čips „fanjuns“, ljuti sos i rezervne tube paste za zube. Sve je to sad besmisleno. Sve ćeš ostaviti Frogiju u bloku C – jedinom zatvoreniku koji te je pobedio u šahu.

I svoju Teoriju ćeš ostaviti ovde. Svih pet svezaka. Šta će se dogoditi s Teorijom zavisi od Šoninog odgovora.

Pa ipak, tu je i to pismo. Tu je i ona fotografija.

Zakleo si se da ga nećeš ponovo čitati. Ionako si ga većinom zapamtio. Ali Šona kasni. Zato, kad si bio siguran da su ti šake suve i čiste, ustaješ na noge, posežeš prema gornjoj polici i uzimaš kovertu.

Pismo Blu Harison je kratko, sažeto. Jedan list iz sveske. Ispisala je tvoju adresu iskošenim rukopisom: Ansel Paker, Polunski junit, Zgrada

12, blok A, osuđenici na smrt. Dugačak uzdah. Spuštaš kovertu nežno na jastuk, pre nego što pomeraš u stranu gomilu knjiga da bi pronašao fotografiju, zalepljenu i skrivenu između police i zida.

Ovo ti je omiljeni deo ćelije, delimično jer nikad ne bude pretresen, a delimično zbog uklesane misli. U ovoj si ćeliji u bloku A otkako si zvanično dobio svoj datum, a negde pre toga, neki bivši zatvorenik je mukotrпно urezao jedan zapis u beton: Svi smo pobesneli. Osmehneš se svaki put kad ga vidiš – toliko je bizaran, toliko nema smisla, toliko ne liči na uobičajene zatvorske misli (uglavnom citate iz Svetog pisma i genitalije). U njemu počiva neka nema istina koju bi čak nazvao urnebesnom, s obzirom na čitav kontekst.

Odlepljuješ traku sa ugla fotografije, pazeći da je ne pocepaš. Sediš na krevetu, držeći fotografiju i pismo u krilu. Da, pomišljaš. Svi smo pobesneli.

Sve dok pismo Blu Harison nije stiglo pre nekoliko nedelja, fotografija je bila jedina stvar koju si čuvao. Onomad, pre presude – kada je tvoj advokat još uvek verovao u iznuđeno priznanje – ponudila ti je uslugu. Bilo je potrebno nekoliko telefonskih poziva, ali na kraju je fotografiju poslala iz šerifove kancelarije u Taper Lejku.

Na fotografiji, „Blu haus“ izgleda sasvim malo. Klimavo. Ćošak fotografije odseca šalukatre sa leve strane, ali ti se sećaš kako je bio lep sa procvetalim hortenzijama. Bilo je lako gledati fotografiju i videti samo kuću, svetloplavu, zguljene farbe. Znaci da je u pitanju restoran su suptilni. Jedna zastava se vijori na tremu: OTVORENO. Pošljunčani prilazni puteljak je izoran da se napravi tobožnji parking za goste. Zavesе deluju belo, gledano spolja, ali ti znaš da su iznutra išarane malim crvenim kvadratima. Sećaš se mirisa. Pomfrita, sredstva za dezinfekciju veša, pite s jabukama. Kako su klepetala vrata kuhinje. Bele pare, slomljenog stakla. Onog dana kada je ova fotografija slikana, nebo je bilo obojeno kišom. Dok gledaš, skoro da možeš da osetiš jetki miris sumpora.

Omiljeni deo fotografije ti je prozor na gornjem spratu. Zavesа je tek neznatno raširena i ako pogledaš dovoljno pažljivo, možeš da vidiš

senku nečije ruke, od ramena do lakta. Gola ruka neke tinejdžerke. Voliš da zamišljaš šta radi u trenutku kada je fotografija slikana – sigurno stoji blizu vrata spavaće sobe i razgovara s nekim, ili se gleda u ogledalu.

Potpisala je pismo kao Blu. Njeno pravo ime je Beatris, ali nikad nije bila Beatris, ni tebi, ni bilo kome ko ju je onomad znao. Oduvek je bila Blu: Blu, kose upletene i prebačene preko ramena. Blu, u onom „Taper Lejk trek end fild“ duksu, rukava nervozno rastegljenih kod zglobova. Kada se setiš Blu Harison i svog vremena u „Blu hausu“, prisetiš se kako nikad nije mogla da prođe pored okna prozora, a da se nervozno ne ogledne u njemu.

Ne znaš kakav je osećaj kada gledaš u fotografiju. Ne može to biti ljubav, jer si testiran – ne smeješ se u pravim trenucima, niti se trzaš u pogrešnim. Tu je statistika. Nešto o emotivnom prepoznavanju, saosećanju, bolu. Ne shvataš kakva je to ljubav o kojoj čitaš u knjigama, i voliš filmove uglavnom da bi ih proučavao i zbog majstorstva kojim se lica krive u druga lica. Kako god, bez obzira na to šta kažu, sposoban si za to – ne može to biti ljubav, to bi bilo neurološki nemoguće – dok gledaš fotografiju „Blu hausa“, tamo si. Na mestu gde prestaje sva vriska. Tišina je ukusna, željeno olakšanje.

Čuje se jeka, konačno, iz dugačkog hodnika. Poznato vučenje Šoninih koraka.

Padaš ponovo na pod, zauzimaš izveštačenu pozu dok držiš četkicu: crtaš po travi malene cvetove, purpurnocrvenom bojom. Pokušavaš da se usredsrediš na preciznost četkice, na voštani miris smrvljenih bojica.

Zatvoreniče, reci svoje ime i broj.

Šonin glas uvek zvuči kao da je na ivici da pukne – danas, po jedan čuvar će dolaziti svakih petnaest minuta da proveriti da li još uvek dišeš. Ne usuđuješ se da podigneš pogled sa svoje slike, iako znaš da će ona imati isto ono otvoreno lice, sa željom prostom i neskrivenom ispisanom po njemu, pomešanom sa uzbuđenjem, ili možda tugom, zavisno od odgovora.

Danja Kukafka

Ima stvari koje Šona voli kod tebe, ali nijedna od njih nema mnogo veze s tobom. Tvoja situacija je ono što je očarava – tvoja moć zatočena, a u njenim rukama stvarni ključ. Šona je ona vrsta žena koja ne krši pravila. Okreće se poslušno dok muški čuvari obavljaju nage pretrage, pre svakog tuširanja i svakog sata rekreacije. Provodiš dvadeset dva sata dnevno u ovoj ćeliji dva sa tri, gde fizički ne možeš da vidiš drugo ljudsko biće, i Šona to zna. Ona je vrsta žena koja čita ljubavne romane sa krupnim muškarcima na naslovnim stranama. Možeš da osetiš njen deterdžent za donji veš, salatu od jaja koju za ručak donosi od kuće. Šona voli tebe jer ne možeš više da joj se približiš, zbog činjenice da između vas stoje čelična vrata, koja obećavaju i strast i sigurnost. U tom smislu, ni najmanje ne liči na Dženi. Dženi se uvek nametala, pokušavala da pogleda unutra. Kaži mi šta osećaš, rekla bi Dženi. Daj mi sve. Ali Šona piruje iz daljine, opijena nepoznanicom koja zauvek obitava između dvoje ljudi. A sada, smešta se uz ivicu proreza. Potrebna je svaka mrvica samokontrole da ne pogledaš nagore i potvrdiš ono što već znaš: Šona je tvoja.

Ansel Paker, ponavljaš smireno. 999631.

Šonina uniforma škripi dok se saginje da veže pertlu. Kamera u ćošku tvoje ćelije ne dopire do hodnika i tvoja slika je postavljena savršeno. Pojavljuje se samo kao neznatna belina, skoro nepostojeća: odsjaj papira, dok Šonina cedulja klizi ispod vrata, neprimetno se krijući pod ivicom tvog platna.

Šona veruje u tvoju nevinost.

Ti nikad ne bi mogao to da uradiš, jednom je prošaputala, zastavši ispred tvoje ćelije za vreme duge noćne smene, dok su joj se senke ocrtavale na obrazu, oštre poput žileta. Nikad ne bi mogao.

Ona zna, naravno, kako su te zvali u Zgradi 12.

Devojački ubica.

Novinski članak je bio vrlo darežljiv s detaljima: izašao je nakon tvoje prve žalbe, proširivši nadimak po Zgradi 12 poput šumskog požara. Pisac članka ih je sve spojio, kao da su sve namerne, povezane. Devojački. Članak je imao baš tu reč, onu koju mrziš. Serijski je nešto drugo – bila je to etiketa za ljude koji nisu poput tebe.

Ti nikad to ne bi mogao. Šona je sigurna, iako to nikada nisi sam tvrdio. Više voliš da je pustiš da se ciklično ponavlja, da je pustiš da je gnev iznova obuzme: to je nemerljivo lakše u odnosu na pitanja. Osećaš li se loše? Je li ti žao? Nikad nisi sasvim siguran šta to znači. Osećaš se loše, naravno. Štaviše, voleo bi da nisi tu. Ne možeš da shvatiš kako krivica može bilo kome da pomogne, ali to pitanje već godinama opstaje, za sve vreme trajanja suđenja i za sve tvoje uzaludne žalbe. Jesi li sposoban? Pitaju. Jesi li fizički sposoban da osetiš empatiju?

Zadevaš Šoninu cedulju za pojas pantalona i zuriš u slona na plafonu. Slon se psihopatski osmehuje, u jednom trenutku živ, a u sledećem samo slika. To pitanje je apsurdno, skoro ludačko – ne postoji linija koju prekoračiš, nema nikakvog alarma koji pokreneš, ničega što se može izmeriti. Pitanje, konačno si zaključio, nije zapravo o empatiji. Pitanje je kako uopšte možeš biti ljudsko biće.

Svejedno. Podižeš palac prema svetlu, pažljivo ga posmatraš. Na istom tom otisku, potpuno je nesporan i uporan: jedva vidni, mišji otkucaj tvog pulsa.

Ima jedna priča koju znaš o sebi. Postoji priča koju svi znaju. Dok vadiš Šoninu poruku iz pojasa, pitaš se kako se ta priča toliko izvito-perila – kako tvoji najslabiji trenuci postaju bitni, kako su se raširili i proždrali sve ostalo.

Naginješ se da kamera postavljena u ćošku ćelije ne može da uhvati cedulju. Tamo su, Šoninim drhtavim rukopisom ispisane.

Tri reči:

Uradila sam to.

Danja Kukafka

Nada odjednom pokulja u tebi, zaslepljujuće bela. Prožima svaki centimetar tvog tela dok se svet rascepljuje i krvari. Imaš jedanaest sati i šesnaest minuta, ili možda, uz Šonino obećanje, imaš još čitav jedan život.

Sigurno je postojalo vreme, jedan novinar ti je jednom rekao. Vreme pre nego što ste postali takvi.

Ako je i postojalo takvo vreme, voleo bi da ga se sećaš.

LAVENDER

1973.

Ako je uopšte postojalo pre, onda je počelo s Lavender.

Imala je sedamnaest godina. Znala je šta to znači, doneti nov život na ovaj svet. Težinu toga. Znala je da te ljubav može čvrsto obaviti, ali i povrediti. Ali dok to vreme ne dođe, Lavender ne shvata šta znači napustiti jednu stvar koju odgajaš u sopstvenoj utrobi.

„Ispričaj mi priču“, zadahtala je Lavender, između kontrakcija.

Bila je sasvim ispružena u štali, na ćebetu naslonjenom na stog sena. Džoni je čučnuo iznad nje, držeći fenjer, a dah mu se kovitlao u vidu belog pramena na ledenom zimskom vazduhu.

„Beba“, rekla je Lavender. „Pričaj mi o bebi.“

Bivalo je sve jasnije da bi beba zaista mogla da je ubije. Svaka kontrakcija je dokazivala koliko su užasno bili nepripremljeni – uprkos Džonijevoj hrabrosti i pasusima koje je deklamovao iz medicinskih udžbenika koje mu je deda ostavio, nijedan od njih dvojice nije baš znao mnogo o porođaju. Knjige ovo nisu pominjale. Krv, apokaliptičnost. Bol, doveden do belog usijanja i natopljen znojem.

„Porašće da bude predsednik“, rekao je Džoni. „Biće kralj.“

Lavender je zaječala. Osetila je kako joj bebina glava cepa kožu, a izgledala je kao grejpfrut, onako napola izašla.

„Ne znaš da li je dečak“, dahtala je. „Osim toga, kraljevi više ne postoje.“

Gurala je sve dok zidovi štale nisu postali grimizni. Telo kao da joj je bilo puno srče – oštro, unutrašnje uvijanje. Kada je došla sledeća kontrakcija, Lavender joj se predala, ustima proizvevši grleni krik.

„Biće on dobar“, rekao je Džoni. „Biće hrabar, i pametan, i snažan. Mogu da vidim njegovu glavu, Lav, nastavi da guraš.“

Nesvest. Čitavo njeno biće je konvergiralo u jednu užasnu ranu. Onda je usledio cijuk, nekakvo slabo jecanje. Džoni je bio prekriven sirastom krvlju do lakata, a Lavender ga je gledala kako uzima vrtlar-ske makaze koje je sterilisao alkoholom, nakon čega je njima prese-kao pupčanu vrpcu. Nekoliko sekundi kasnije Lavender ga je držala. Svoje dete. Klizava od porođaja, s nekom penom oko glave, beba je bila kao splet uzvrpoljenih udova. Pod svetlošću fenjera, oči su mu bile skoro crne. Nije izgledao kao beba, pomislila je Lavender. Mali ružičasti vanzemaljac.

Džoni se skljojao pored nje u seno, dahćući.

„Pogledaj“, zarežao je. „Pogledaj šta smo napravili, curo moja.“

Osećanje je pogodilo Lavender tačno na vreme: ljubav toliko sve-obuzimajuća da je bila više kao panika. Momentalno je usledio osećaj mučnine i oblio ju je talas krivice. Pošto je Lavender znala, od prve sekunde kad je ugledala bebu, da ne želi ovo dete ljubavi. Bilo joj je previše. Previše gladno. Ali raslo je u njoj sve ove mesece, a sada ima prste na šakama i stopalima. Halapljivo guta kiseonik.

Džoni je obrisao bebu peškirom i čvrsto je postavio na Lavenderinu bradavicu. Dok je gledala u taj skupljeni i perutavi zamotuljak, Lavender je bila zahvalna što u štali vlada tama, jer joj je lice bilo znojavo i vlažno – Džoni je mrzeo kad plače. Lavender je spustila dlan na bebino teme, uz inicijalne izdajničke misli već protkane kajanjem. Ugušila je u sebi taj osećaj uz uverljive reči, promrmljane uz bebinu klizavu kožu. *Voleću te kao što okean voli pesak.*

Dali su bebi ime Ansel, po Džonijevom dedi.

* * *